

Arrest

nr. 102 482 van 6 mei 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, op 18 februari 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 januari 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 maart 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 april 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. VAN REGEMORTER loco advocaat V. LURQUIN en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster kwam volgens haar verklaringen op 17 juni 2012 het Rijk binnen en diende op 18 juni 2012 een asielaanvraag in. Op 16 januari 2013 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Guinees staatsburger te zijn van Peul afkomst. U werd op 28 december 1982 geboren en huwde op 22 mei 2000 met uw man, D. A.-A.. U kreeg samen vier kinderen en woonde met uw gezin in Conakry, in de wijk Petit Simabaya. Op 10 mei 2012 vielen er militairen binnen in uw woning en werd uw man geslagen en meegenomen door de militairen. De militairen gaven hier geen uitleg over. Een maand later, op 10 juni 2012 vielen de militairen 's nachts nogmaals bij u binnen en vroegen naar de namen van de medewerkers van uw man. U verklaarde dat uw man niets met politiek te maken heeft en dat u het niet wist. U werd vervolgens geslagen en verkracht door de militairen. Uw broer en familie van uw man hebben uw man tevergeefs op verschillende locaties gezocht. Tot op vandaag is hij nog niet teruggevonden. U vreest vermoord te worden door de militairen aangezien u geen informatie kan geven over de vermeende politieke activiteiten van uw man. Uw broer I. hielp u om Guinee te ontvluchten en biedt onderdak aan uw kinderen. U reisde op 16 juni 2012 vanuit Conakry per vliegtuig naar België alwaar u 's anderdaags toekwam. Op 18 juni 2012 diende u uw asielaanvraag in.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk maakt dat in uwen hoofde een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in aanmerking kan worden genomen.

Gezien de afwezigheid van elk tastbaar begin van bewijs, berust de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag enkel op uw verklaringen, die samenhangend en aannemelijk dienen te zijn. We stellen dienaangaande echter vast dat uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal niet als geloofwaardig kunnen worden beschouwd. Bovendien blijken uw verklaringen op bepaalde essentiële punten tegenstrijdig te zijn met deze die u heeft afgelegd bij de Dienst Vreemdelingen Zaken (DVZ).

U kunt vooreerst tijdens het gehoor de reden waarom uw man werd gearresteerd door Guineese militairen niet aannemelijk maken. U legt hierover tegenstrijdige verklaringen af over de aangehaalde reden waarom uw man zou gearresteerd zijn. Enerzijds beweert u dat de militairen hebben gezegd, tijdens hun inval van 10 mei 2012, dat ze hebben gehoord dat uw man geld geeft aan jongeren om te manifesteren tegen de regering (zie gehoor CGVS, p 12). Als er echter dieper wordt ingegaan op wat de militairen juist hebben gezegd tijdens hun inval, verklaart u anderzijds dat ze op die dag niets hebben gezegd en dat ze niets hebben gevraagd (zie gehoor CGVS, p 16). Er wordt u meermaals gevraagd wat de militairen op 10 mei 2012 hebben gezegd tijdens de inval in uw huis (zie gehoor CGVS, p 16) waarbij u bevestigt dat ze niets hebben gezegd. Er wordt tevens gevraagd of uw man niet heeft gevraagd waarom er werd binnengevallen, waarbij u verklaart dat hij niets durfde te zeggen omdat ze hem anders zouden vermoorden (zie gehoor CGVS, p 18). Bij uw aangifte bij de politie verklaarde u blijkbaar alleen dat jullie werden aangevallen door militairen en dat ze uw man hebben meegenomen (zie gehoor CGVS, p 19).

U linkt uw verhaal zelf aan de gebeurtenissen van 10 mei 2012. Op die dag werd er een politieke manifestatie gehouden door de oppositiepartijen (zie krantenartikel – Marche du 10 mai: les deux visages de la ville de Conakry). U kunt echter op geen enkel ogenblik aannemelijk maken dat uw man omwille van politieke redenen werd gearresteerd daar hij geen interesse had in politiek, geen lid was van een politieke partij en niet over politiek praatte. U verklaart zelfs dat hij niet van politiek hield (zie gehoor CGVS, p 13-14). Aangezien jullie reeds 12 jaar getrouwd zijn lijkt het zeer onwaarschijnlijk dat u helemaal niet op de hoogte zou zijn van politieke activiteiten van dergelijk niveau die aanleiding geven tot het meenemen van een persoon zonder convocaties noch uitleg over de 'arrestatie'.

U kunt geen informatie aanbrengen waarom de militairen uw man, tijdens hun eerste inval van 10 mei 2012 zouden hebben meegenomen en legt hier incoherente verklaringen over af.

Uw verklaringen over de eerste inval van 10 mei 2012 zijn bovendien dermate onsamenhangend en niet consistent dat er verder ernstig kan getwijfeld worden aan de geloofwaardigheid ervan. Ook al gebeurde de inval op een onverwacht moment, toch wordt er van u verwacht dat u enkele zaken kan navertellen. U heeft bijvoorbeeld geen enkel idee van hoeveel personen er waren binnengevallen en kan hier zelfs geen indicatie over geven (zie gehoor CGVS, p 16). Daarnaast verklaart u dat u in een kamer werd

opgesloten en dat uw man werd geslagen en geboeid (zie gehoor CGVS, p 17). Wanneer u werd gevraagd of u heeft gezien of uw man werd geboeid, verklaart u dat u dit niet heeft gezien aangezien u in uw kamer was (zie gehoor CGVS, p 18). Gevraagd hoe u dan weet dat uw man geboeid werd, wijzigt u plots uw verklaringen en zegt u dat ze onmiddellijk zijn handen hebben geboeid en u later naar uw kamer hebben gebracht.

Tijdens het interview bij de DVZ verklaart u dat u tevens werd verkracht door de militairen tijdens de eerste inval. Wanneer er tijdens het gehoor bij het CGVS naar gevraagd werd, repliceerde u alleen 'neen' (zie gehoor p.18). Er dient opgemerkt te worden dat u een kopie van de ingevulde vragenlijst heeft ontvangen en u bij de aanvang van het gehoor op het Commissariaat-generaal op geen enkele manier heeft laten weten dat er fouten in uw verklaringen vermeld staan en u zelfs uitdrukkelijk heeft vermeld dat uw interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken en bij het invullen van de vragenlijst goed is verlopen (gehoorverslag, p 3). Indien uw verklaringen in de vragenlijst van het Commissariaat-generaal niet correct zouden zijn weergegeven, verhinderde u dit niet dat u zich middels een derde inlichtte omtrent hetgeen werd genoteerd teneinde eventuele foute vermeldingen aan te kaarten op het gehoor bij het Commissariaat-generaal. U verklaarde bovendien tijdens uw interview bij de DVZ dat zowel u als uw kinderen werden geslagen. Wanneer u met deze verklaring wordt geconfronteerd tijdens uw gehoor bij het CGVS verklaart u dat uw kinderen ook zijn geslagen en dat u met hen naar een kliniek bent gegaan (zie gehoor CGVS, p 18). Wanneer er wordt gevraagd welke verwondingen ze hadden opgelopen, zegt u dat alleen het meisje een buil had aan haar hoofd en dat de kinderen bang waren en veel huilden (zie gehoor CGVS, p 19). De ernst van de verwondingen en daarmee samengaan de geloofwaardigheid van de gestelde daden door de militairen kunnen hierdoor nogmaals in twijfel worden getrokken.

U beweert verder dat uw familie verschillende pogingen heeft ondernomen om uw man te vinden. U haalt aan dat ze tot in de Sureté zijn gaan zoeken (zie gehoor CGVS, p 12). Als er wordt gevraagd of er ook op andere locaties werd gezocht naar uw man, verklaart u dat u het niet weet omdat u toen thuis bij de kinderen was maar dat ze ook nog elders zijn gaan zoeken (zie gehoor CGVS, p 21). U verklaart bovendien dat ze (de familie die op zoek was naar uw man) u bijna nooit iets vertelden, naar waar ze zijn geweest. [...] U verklaarde voor de DVZ echter ook dat 'we' naar het legerkamp geweest zijn om uw man te zoeken. Pas wanneer de protection officer u confronteerde met deze verklaring van u, geeft u meteen toe dat ze inderdaad ook daar gaan zoeken zijn en kan u zelfs een naam en locatie geven. Opnieuw wijzigt u uw verklaringen naargelang de vraagstelling en confrontaties door de protection officer.

Aangezien de motieven van de tweede inval, van 10 juni 2012, volledig voortvloeien uit de eerste inval en dat deze eerste inval als ongeloofwaardig wordt beschouwd kan ook aan deze tweede inval geen geloof worden gehecht.

Daarenboven kan nog worden opgemerkt dat u bij terugkeer vreest om vermoord te worden (zie gehoor CGVS, p 13, 26). U kan echter op geen enkele manier aantonen waarom men u zou willen vermoorden. U verklaart alleen dat aangezien uw man nog niet is vrijgelaten, u nog steeds gezocht wordt (zie gehoor CGVS, p26). Eerder verklaarde u echter dat u niet weet of de militairen u nog steeds zoeken (zie gehoor CGVS, p 26). Bovenstaande verklaringen maken uw vrees dat u zou vermoord worden zeer ongeloofwaardig. Op de vraag of u zich nergens anders kan vestigen, verklaart u dat men u overal in Guinee zou zoeken (zie gehoor CGVS, p 26). Eerder verklaarde u echter dat de militairen u niet bij uw broer zijn gaan zoeken omdat ze hem niet weten wonen (zie gehoor CGVS, p 26). Het is dus zeer onaannemelijk dat de militairen u effectief overal in Guinee zouden zoeken aangezien ze uw broer I., die woont in Conakry, in de wijk Matoto niet hebben bezocht. Bovendien is het uiterst merkwaardig dat u, op de vraag of de familie van uw man opgezocht werd door de militairen, verklaarde dit niet te weten (zie gehoor p. 26). Er mag immers toch aangenomen worden dat, indien uw schoonfamilie ooit problemen had, u, gezien uw persoonlijke problemen, hiervan op de hoogte zou zijn. Aangezien nergens uit uw verklaringen blijkt dat uw schoonfamilie enige problemen had met de autoriteiten, integendeel, u verklaart alvast er nooit iets van gehoord te hebben (zie gehoor p. 14), kunnen ook hier vragen worden gesteld bij de geloofwaardigheid van de vervolging van uw man. Immers, er kan worden aangenomen dat, indien de militairen werkelijk op zoek waren naar informatie over de activiteiten van uw man, informatie die ze bij u blijkaar niet kregen, ze zouden aankloppen bij de familie van uw man.

U legde in kader van uw asielaanvraag geen documenten voor. U verklaart echter dat u over documenten beschikt (zie gehoor CGVS, p 10) maar dat u deze heeft achtergelaten in Guinee. Ondanks de uitdrukkelijke vraag van de ambtenaar van het CGVS om deze papieren te bezorgen, heeft u geen documenten neergelegd die uw identiteit alsook uw huwelijk met D. A.-A. kunnen bewijzen.

Het geheel van bovenstaande vaststellingen maakt dat in uw hoofd geen vermoeden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden vastgesteld.

Met betrekking tot de algemene situatie in Guinee kan het volgende worden vastgesteld:

De verschillende geraadpleegde informatiebronnen stellen dat sinds de verkiezingsoverwinning van Alpha Condé in 2010, de veiligheidssituatie verbeterd is, hoewel politieke spanningen nog voelbaar zijn. Het stoppen van de dialoog tussen de regering en bepaalde politieke oppositiepartijen toont dit aan. Er moet ook gewezen worden op mensenrechtenschendingen door de Guineese veiligheidstroepen bij politieke manifestaties. Guinee is dus in 2011 geconfronteerd met interne spanningen, geïsoleerd en sporadisch geweld en dergelijke. Het is dan ook nu aan de verschillende politieke actoren om ervoor te zorgen dat aan de voorwaarden wordt vervuld om de vergangperiode te beëindigen en in een rustig klimaat parlementsverkiezingen te houden. De komende maanden zullen dan ook beslissend zijn voor de toekomst van het land (zie SRB, «Guinee – Situation sécuritaire», Cedoca, dd. 24 januari 2012). Artikel 48/4, §2, c) van de wet van 15 december 1980 bepaalt dat een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger, als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, beschouwd wordt als 'ernstige schade' die aanleiding kan geven tot het toekennen van het statuut van subsidiaire bescherming, voor zover er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat die persoon een reëel risico zou lopen op dergelijke schade (artikel 48/4, § 1). Uit voormelde informatie blijkt echter dat Guinee niet geconfronteerd wordt met een situatie van willekeurig geweld, en er evenmin sprake is van een gewapende oppositie in het land. In het licht van het geheel van deze elementen dient dan ook vastgesteld te worden dat er op dit ogenblik in Guinee geen sprake is van een gewapend conflict of een situatie van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot de situatie in Guinee voor wat mensen van de Peul-etnie betreft kan het volgende worden opgemerkt. De verkiezingscontext van 2010 heeft het etnische evenwicht verstoord dat tot dan in Guinee heerste. De verschillende politieke spelers hebben de etniciteit immers naar voren gebracht als een sterk politiek idee. Het beleid van de huidige regering was er niet op gericht om de interetnische spanningen te sussen. Zelfs als de verschillende gemeenschappen elkaar voortaan wantrouwen, is het etnische gemengde karakter een werkelijkheid in Guinee. De talrijke bronnen die werden geraadpleegd en de gezamenlijke missie van de asielinstanties bewijzen dat er geen reden is om daden van vervolging te vrezen, enkel en alleen doordat men tot de etnie Peul behoort, zelfs als het gebeurt dat er Peul geïdende kunnen worden tijdens betogingen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet

louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoekster voert de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4 en 57 *bis* van de vreemdelingenwet, van artikel 1 (A) 2 van de Conventie van Genève van 28 juli 1951 en het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.3. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratieve dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. Uit het administratieve dossier blijkt verder dat verzoekster werd gehoord en tijdens het interview de mogelijkheid kreeg haar asielmotieven uiteen te zetten, haar argumenten kracht bij te zetten, nieuwe en/of aanvullende stukken kon neerleggen en zich kon laten bijstaan door een advocaat of door een andere persoon van haar keuze, dit alles in aanwezigheid van een tolk. Verzoekster kreeg bovendien de kans om in haar vragenlijst ook nog zelf alle belangrijke feiten en toelichtingen te geven. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan, kan derhalve niet worden weerhouden.

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. Het bewijs van identiteit maakt een essentieel element uit in iedere procedure en verzoekster is ertoe gehouden de stukken waarover ze beschikt of kan beschikken voor te leggen. Verzoekster legt een kopie van een geboorte uittreksel neer, doch laat na haar identiteitskaart voor te leggen, terwijl ze haar persoonlijke documenten thuis heeft achtergelaten (gehoor p. 10). Verzoekster onderhoudt "1 keer per maand" contact met haar broer te Guinee bij wie haar kinderen verblijven (gehoor p. 4-5), zodat de Raad niet inziet waarom zij haar identiteitsbewijs niet kan voorleggen. Aangaande het geboorte uittreksel betreft dit slechts een fotokopie waarvan de bewijswaarde gering is nu dergelijke stukken gemakkelijk te fabriceren zijn. Daarenboven is dit uittreksel niet voorzien van een foto zodat niet vaststaand kan worden geverifieerd of dit wel betrekking heeft op verzoekster. Verzoekster toont aldus haar identiteit noch nationaliteit aan. Ze toont evenmin aan wanneer ze haar land verliet.

3.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag berust in beginsel bij de asielzoeker zelf die zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). Bovendien verplicht geen enkele bepaling of beginsel de met het onderzoek van de asielaanvraag belaste instanties om de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om het statuut van vluchteling te bekomen en de lacunes in diens bewijsvoering zelf op te vullen (RvS 16 november 2006).

De commissaris-generaal beschikt in deze over een discretionaire bevoegdheid om te oordelen of verzoeksters verklaringen voldoende zijn om haar vervolging geloofwaardig en aannemelijk te maken. Hij houdt hierbij rekening met zowel de correcte, de foute, de vage als de ontwijkende antwoorden en houdt bij deze analyse rekening met het specifieke profiel van de asielzoeker.

Verder benadrukt de Raad dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het gewicht dat bij de beoordeling van de asielaanvraag aan elk onderdeel,

motief of tegenstrijdigheid wordt gehecht kan verschillen maar het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven dat de commissaris-generaal heeft doen besluiten tot de ongegrondheid van verzoekers asielaanvraag.

3.2.1. Inzake het incident van 10 mei 2012, verklaart verzoekster op de DVZ *“Op 10.05.2012 was er een manifestatie in Conakry. (...) We waren klaar om te bidden en dan stormde het leger binnen. Ze sloegen ons, zowel mijn man, mij als mijn kinderen. Twee soldaten van het leger hebben me verkracht en hebben dan mijn man meegenomen. De volgende dag ging ik met mijn familie naar het politiekantoor om te vragen waar mijn man was. We gingen ook naar het legerkamp maar we hebben hem niet gevonden. 's Avonds kwam ik terug thuis met de kinderen.”* (vragenlijst 3.5).

Op het interview op het CGVS verklaart verzoekster *“Op die dag [10 mei] kwamen de militairen bij ons 's avonds thuis. (...) ze zeggen dat ze gehoord hebben dat mijn man geld [g](h)eeft aan jongeren om te manifesteren tegen de regering. (...) Zij hebben mijn man geslagen en geboeid en meegenomen. (...) De volgende dag heb ik mijn broer gebeld om het hem te vertellen. Hij kwam bij mij thuis. Ook de familie van mijn man is thuisgekomen. Die gingen naar het politiebureau om hem te zoeken. Ze gingen tot de Surete om hem te zoeken.”* (gehoor p. 12) waarna verzoekster dan weer incoherent stelt dat *“ze niets gezegd”* hebben, *“ze hebben ons niets gevraagd”* (gehoor p. 16). Verzoekster wijzigt haar verklaringen tevens wanneer ze eerst stelt *“Nee, dat [dat ze mijn man boeiden] heb ik niet gezien want ik was toen in de kamer”* om onmiddellijk nadien te stellen dat *“toen ze zijn binnengekomen, hebben ze meteen de handen van mijn man op zijn rug gezet en hem geboeid (...) Dan heeft u toch gezien dat ze uw man hebben geboeid? Ja, maar ik was aan het schreeuwen en de militairen vroegen om te stoppen, om mijn mond te houden. Ik wilde niet. Op dat moment hebben ze me naar mijn kamer gestuurd en me daar opgesloten.”* (gehoor p. 18). Verzoekster ontkent verder verkracht te zijn geweest en stelt *“ik heb de kinderen op de 12de gebracht. We gingen naar de kliniek”* (gehoor p. 18).

3.2.2. Inzake het incident op 10 juni, verklaart verzoekster op de DVZ *“Die dag, 10.06.12, 's avonds (...) Voor de tweede keer hebben ze me verkracht. Ze vroegen me met wie mijn man samenwerkte. (...) De soldaten zeiden echter dat mijn man geld geeft aan mensen om te vechten tegen de regering. Dan moest ik hen zeggen wie dat die mensen waren.”* (vragenlijst 3.5).

Op het interview op het CGVS verklaart verzoekster *“Op 10 juni kwamen de militairen in het midden van de nacht. (...) Mijn kinderen schreeuwden en huilden en ik werd door de militairen verkracht. En die vroegen me om tegen hen te zeggen de naam van de medewerker van mijn man.”* (gehoor p. 12).

3.2.3. Verzoekster wijzigt aldus bij elke interview en ook tijdens hetzelfde gehoor haar verklaringen en is aldus op diverse punten tegenstrijdig en ernstig incoherent waar ze beweert wel (vragenlijst 3.5) dan niet (gehoor p. 18) verkracht te zijn op 10 mei 2012, wel (vragenlijst 3.5, gehoor p. 19) dan niet (gehoor p. 12) zelf meegegaan te zijn naar het politiebureau op 11 mei 2012 en waar ze al dan niet melding heeft gemaakt van haar bezoek aan het legerkamp (vragenlijst 3. 5 versus gehoor p. 21, waarna zij haar verklaringen wijzigt en stelt dat ze hoorde van de familie dat zij er naartoe zijn geweest, gehoor p. 21), de beschuldiging dat verzoeksters echtgenoot geld zou gegeven hebben aan mensen om te vechten tegen de regering (op 10 mei, gehoor p. 12; “niets gezegd”, gehoor p. 16; op 10 juni, vragenlijst 3.5), het moment waarop zij haar broer contacteerde (de volgende dag, 11.06.2012, vragenlijst 3.5, versus *“toen ik hem belde was het nacht”*, gehoor p. 23). Verzoekster relaas komt aldus voor als loutere beweringen en niet gesteund op ervaringen en is aldus ongeloofwaardig.

3.2.4. In deze stelt de Raad eveneens vast dat verzoekster geen huwelijkscertificaat neerlegt, terwijl ze wettelijk gehuwd is op het Matot gemeentehuis (gehoor p. 7) en frequent contact met haar broer onderhoudt. Evenmin legt zij enig medisch certificaat voor terwijl er volgens haar verklaringen diverse medische vaststellingen werden gedaan, met name op 12 mei 2012 toen de kinderen naar de kliniek zijn geweest (gehoor p. 18) en toen verzoekster zelf ingevolge de verkrachting naar het Donka ziekenhuis is gegaan (gehoor p. 24). Verzoekster laat aldus zelf na belangrijke elementen van haar eigen asielrelaas te adstrueren, terwijl deze documenten eenvoudig te verkrijgen zijn. Verzoekster faalt in haar medewerkingsplicht.

3.2.5. Betreffende de tegenstrijdige verklaringen over de aangehaalde reden waarom haar man gearresteerd was en over de inval van 10 mei 2012, wijst verzoekster op de traumatische gebeurtenis

waardoor het echt moeilijk is voor haar om alle details te herinneren. Bovendien was de aanval van de militairen niet goed gecoördineerd zodat er militairen overal in huis waren. Elke gebeurtenis gebeurde spoedig. Daarom waren haar verklaringen misschien een beetje verward. Wat de redenen voor de arrestatie van haar man betreft, had ze een militair horen praten over een financiering van jongeren door haar man maar er waren geen preciezere beschuldigingen tegen haar man.

Uit een eenvoudige lezing van het gehoorverslag blijkt niet dat verzoekster zich bepaalde feiten niet herinnert omwille van haar voorgehouden traumatische ervaringen. Integendeel verzoekster herinnert zich wel degelijk de gebeurtenissen, doch vertelt ze afwijkend en wijzigt haar verklaringen wanneer er wordt doorgevraagd. Bij de vraag of verzoekster nog iets aan haar asielrelaas had toe te voegen, maakte zij, noch haar raadsman, melding van een verwarde psychologische toestand waarin zij zou verkeren, noch wordt dit anderszins geadstrueerd, bijvoorbeeld door het voorleggen van een medisch getuigschrift. Aldus is geenszins aangetoond dat de voorgehouden traumatische gebeurtenissen - waaraan geen geloof kan worden gehecht - impact hadden op haar verklaringen.

Bovendien mag redelijkerwijze verwacht worden dat de voorgehouden feiten in het geheugen zouden gegrift zijn zo zij zich in werkelijkheid zouden hebben voorgedaan. Ze vormen immers een manifeste afwijking op de alledaagsheid en zijn van determinerende invloed geweest op verzoeksters verdere leven. Dat verzoekster zelfs niet bij benadering kan zeggen hoeveel militairen aanwezig waren, is niet ernstig. Indien verzoekster nu overigens aanvoert *“Wat de handboeien betreft kan de verwarring uitgelegd worden omdat verzoekster, toen ze naar haar kamer werd gebracht, een militair met handboeien zag en omdat verzoekster daarna haar man heeft gehoord die bedelde om niet geboeid te zijn”*, dan wijzigt zij opnieuw haar verklaringen ten opzichte van de verklaring die zij op het gehoor gaf (gehoor p. 18).

3.2.6. Verzoekster begrijpt niet waarom het CGVS zegt dat haar kinderen niet geslagen werden terwijl haar dochter een buil had. Het is vanzelfsprekend dat verzoekster aangezien haar kinderen huilden en getraumatiseerd waren, zeer bezorgd was en dat ze met hen naar de kliniek ging. Het feit dat haar kinderen niet ernstig geslagen werden, demonstreert niet dat de inval niet gebeurde. Bovendien brengt zij een foto bij waar men kan zien dat ze geslagen werd (stuk 3). De foto is door haar broer genomen op 13 mei 2012.

Indien kan worden aangenomen dat een buil kan worden veroorzaakt door slagen, dan adstrueert verzoeksters foto niet dat zij op 10 mei 2012 zou zijn geslagen door militairen. Foto's hebben immers ten hoogste een accessoire, ondersteunende bewijswaarde. Uit een eenvoudige, ongedateerde foto kunnen geenszins de precieze feitelijke omstandigheden worden afgeleid waarbij de op de foto zichtbare verwondingen werden opgelopen. Verder werd er reeds hoger op gewezen dat er diverse medische rapporten kunnen opgevraagd worden, zowel inzake verzoeksters verkrachting als de buil van haar dochter, wat verzoekster echter nalaat.

3.2.7. Verzoekster stelt dat er een probleem was met de tolk omdat ze zeker is niet gezegd te hebben dat ze niet verkracht werd tijdens de inval van 10 mei 2012.

Uit een eenvoudige lezing van het gehoorverslag blijkt dat verzoekster op het CGVS geen verkrachting aanhaalde op 10 mei 2012 (gehoor p. 12) en op de confrontatie *“tijdens het interview op DVZ had je gezegd dat je ook de 1ste keer werd verkracht...”* antwoordde met *“neen”* (gehoor p. 18). Verder stelt de Raad vast dat ter verhoor aan verzoekster uitdrukkelijk werd gevraagd of zij de tolk begreep (gehoor p. 2, p. 27) en er werd aangegeven dat eventuele problemen gemeld moeten worden (gehoor p. 1). Zij kreeg bovendien de gelegenheid bijkomende opmerkingen te maken, maar heeft naar aanleiding van het verhoor geen enkele opmerking gemaakt met betrekking tot het verloop van het gehoor en de uitwisseling tussen tolk en haarzelf (gehoor p. 27). Pas in het verzoekschrift wordt voor het eerst een opmerking gemaakt. Verzoekster licht bovendien niet toe hoe een ja een neen zou kunnen geworden zijn. Verzoeksters opmerking komt dus voor als een *post factum* bewering, en is niet enkel laattijdig maar bovendien niet op concrete wijze gemotiveerd. Verzoekster gaat er in deze eveneens aan voorbij dat de tolk hiertoe geaccrediteerd is en dat het CGVS er geen belang bij heeft geen kundige tolk aan te stellen. Tot bewijs van het tegendeel, bestaat het vermoeden dat wat in het gehoorverslag, zoals samengevat weergegeven in de bestreden beslissing, opgenomen werd, overeenstemt met wat

verzoekster werkelijk heeft verklaard (RvS 26 juni 2002, nr. 108.470). Verzoekster maakt niet aannemelijk dat er problemen waren met de tolk.

3.2.8. Verzoekster stelt dat ze echt geen idee had dat haar man betrokken was in de politiek. Ze dacht dat hij de hele dag op zijn werk was (CGVS p. 9). Het is toch niet haar schuld als haar man niet wilde meedelen dat hij interesse in de politiek had. Haar huwelijk was oorspronkelijk geforceerd en ze had geluk dat haar man een goede man was. Ze hadden echter niet veel te delen en hun leven ging hoofdzakelijk over hun kinderen.

Verzoeksters verschoningen vermogen niet de beweerde politieke oorzaak geloofwaardig te maken te meer nu verzoekster onafhankelijk naar België kwam en dus aantoonde zelfstandig te kunnen handelen en oordelen. Verzoekster – die reeds 12 jaar gehuwd was met haar echtgenoot – kan op geen enkel ogenblik aannemelijk maken dat haar man omwille van politieke redenen werd gearresteerd daar hij geen interesse had in politiek, geen lid was van een politieke partij en niet over politiek praatte. Verzoekster verklaart zelfs dat hij niet van politiek hield (gehoor, p. 13-14). Derhalve is het politiek karakter van de voorgehouden vervolging geenszins geloofwaardig.

3.2.9. Verzoekster voert aan ook meer informatie te willen hebben over de pogingen van haar familie om haar man te vinden maar ze moest toezicht houden op de kinderen. Het belangrijkste is dat haar man niet teruggevonden is, wat het risico om terug te komen demonstreert. Aangezien haar man nog steeds vermist is, is verzoekster er zeker van dat de militairen haar zouden zoeken en informatie proberen te krijgen. Het feit dat haar schoonfamilie geen probleem heeft, verandert niets. Misschien hebben zij problemen waar ze geen kennis van heeft. Zij leefde met haar man dus is zij de persoon die het meest informatie zal hebben. Spijtig genoeg is het echt moeilijk voor verzoekster om documenten te bekomen die de vervolgingen zouden aantonen omdat de militairen informatie niet zouden krijgen met geweld zodat ze geen officiële documenten schrijven.

De Raad ziet niet in hoe verzoeksters toezicht op haar kinderen haar zou kunnen verhinderen zich te informeren bij of via haar broer, eigen familie of schoonfamilie omtrent hun inspanningen om meer te vernemen inzake het lot van haar echtgenoot. Dat verzoeksters man nog niet teruggekomen is, voor zover al waarachtig, toont op zich nog niet aan dat ook verzoekster zich in een risicovolle situatie zou bevinden, laat staan dat ze persoonlijke vervolging zou vrezen. Verzoekster weet niet of de militairen haar nog zoeken, ze denkt dit enkel te weten omdat haar man niet vrijgelaten zou zijn (gehoor p. 26). Hieruit kan geen objectieve, persoonlijke vrees voor vervolging blijken. Dat haar schoonfamilie noch haar broer problemen hebben is wel degelijk relevant daar dit aantoont dat andere nabije familieleden geen vrees hebben, wat de waarachtigheid van verzoeksters voorgehouden vrees ondergraaft. Dat verzoekster mogelijks geen kennis heeft van eventuele problemen van de schoonfamilie, geldt geenszins als excuus daar verzoekster nog zeer regelmatig contact met haar broer onderhoudt, zodat van haar minstens een oprechte interesse en inspanning kan worden verwacht om zich over het lot van haar echtgenoot en schoonfamilie te informeren.

3.2.10. Verzoekster brengt verder geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aan die een ander licht kunnen werpen op de asielmotieven en de beoordeling ervan door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoekster beperkt zich aldus tot het herhalen van het asielrelaas en het negeren van de motieven en de conclusies van de bestreden beslissing, het geven van *post-factum* verklaringen en het maken van persoonlijke vergoelijkingen en excuses, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Waar verzoekster nog stelt dat het CGVS haar asielaanvraag moet bestuderen in termen van artikel 57/7 bis van de vreemdelingenwet daar ze al 2 keer verkracht werd en vermoedelijk nog zal verkracht worden bij terugkeer naar Guinee, wijst de Raad erop dat verzoekster geen vervolging aantoonde zodat ook de aangevoerde schending van artikel 57/7bis niet gegrond is. Verzoekster weerlegt dan ook geenszins de besluiten van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die steun vinden in het administratieve dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing. Derhalve blijven de motieven van de bestreden beslissing overeind.

3.3. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofdte van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

4. Nopens de subsidiaire beschermingsstatus

4.1. Verzoekster meent in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Aangaande de vaststelling dat Guinee niet wordt geconfronteerd met willekeurig geweld, stelt verzoekster dat verwerende partij vaststelde dat de Guineese veiligheidstroepen mensenrechten hebben geschonden, dat er steeds spanningen voelbaar zijn tussen de regering en bepaalde oppositiepartijen en dat de komende maanden beslissend zullen zijn. Deze informatie dateert van meer dan een jaar terwijl de komende maanden beweerd waren beslissend te zijn. De CGVS zou zijn informatie moeten hernieuwen en, wegens de onzekerheid, zou het principe van voorzichtigheid de actie van CGVS moeten bepalen.

4.2. Verzoekster gaat er vooreerst aan voorbij dat voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van 48/4, § 2, a en b net als bij de vluchtelingenstatus de bewijslast principieel op de vreemdeling rust. Aangezien verzoeksters asielrelaas niet geloofwaardig is, kan zij zich niet steunen op de elementen die aan de basis van haar relaas liggen om aannemelijk te maken dat zij in geval van terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet. Noch uit verzoeksters verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

4.3. In zover verzoekster zich beroept op artikel 48/4, §2, c van de vreemdelingenwet, dient verzoekster elementen aan te voeren waaruit kan blijken dat er in haar land sprake is van willekeurig geweld in volkenrechtelijke zin. De Raad stelt vast dat uit de *Subject Related briefing "Guinee" "Situatie op het vlak van de veiligheid"* van 10 september 2012 inderdaad kan blijken dat Guinee in 2012 geconfronteerd werd met interne spanningen, geïsoleerde en sporadische daden van geweld en andere vergelijkbare daden, doch dat dit geenszins gelijkgeschakeld kan worden met een situatie van gewapend conflict. Het staat verzoekster vrij deze informatie te betwisten, doch het volstaat hierbij geenszins deze louter te ontkennen of tegen te spreken; verzoekster dient in deze zelf objectieve informatie aan te dragen die vermag de gegevens, analyses en conclusies uit de aan het administratief dossier toegevoegde dossier te weerleggen, wat zij nalaat. Daar waar verzoekster er verkeerdelijk van uit gaat dat de informatie ouder dan een jaar is – de aan het administratief dossier toegevoegde informatie dateert van 10 mei 2012 en de door verweerder aangedragen SRB's dateren van 10 en 17 september 2012 – toont verzoekster niet aan dat er intussen belangrijke maatschappelijke gebeurtenissen en evoluties zouden hebben plaatsgevonden, die een ander licht op de situatie in Guinee zouden werpen, noch maakt zij anderszins aannemelijk dat deze informatie ondertussen gedateerd zou zijn. Voor zover verzoekster zich dan ook beroept op de algehele situatie, werkt zij dit middel niet voldoende uit en toont zij niet aan dat de situatie waarnaar zij verwijst, zou kunnen vallen onder artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet (RvV 20 juni 2008, nr. 12.887).

4.4. Verzoekster toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

4.5. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes mei tweeduizend dertien door:

mevr. K. DECLERCK, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK